

In de verkeerde film zitten...

Als daar die dag en het besef is, dat er in ons huwelijk bij een van ons geen WE meer is, dan is dat de dag dat er voor mij het allermooiste wat er is, mijn/ons gezin, dreigt ten onder te gaan. We zijn jong ouders geworden en hebben niks voor niets gehad. We hebben hard gewerkt lang en veel, we hebben het huis van onze droom. De kinderen zijn groter en zelfstandiger, dus nu komt er ook voor ons weer een tijd van samen meer genieten van het leven...

In dat alles nam God ook een grote plaats in ons leven, als gezin. Maar op het moment van het voor mij meest onverwachte in mijn leven bevindt ook ons geestelijk leven zich in een woestijnperiode die door andere omstandigheden is ontstaan.

We gaan ieder ons eigen weg, de weg is een weg van ja & nee, van doof & blind, van pijn & verdriet, van opgeven & vechten, van ongelof & onbegrip, van slapeloosheid & moeheid, maar voor mij ook van hopen & hopen op de hulp van God. Want hoe bizar het was gelopen, mijn leven met God had ik ondanks, weer op kunnen pakken, of heeft Hij mij opgepakt..?

Mijn wederhelft woont niet meer bij mij, maar we gaan niet scheiden, het zal weer goed komen... we verkopen ons huis en kopen samen weer een ander huis, want daar gaan we weer samen in wonen, een nieuwe plek, zo is het plan.

Er gaan 3 jaar voorbij, wij gaan ons eigen leven, we wonen niet samen, drinken wel koffie samen, eten samen, ook met de kinderen, zorgen samen en praten vooral samen.....bidden en liefhebben, dat is wat ik heb gedaan maar het lukt niet, we scheiden samen, ECHTscheiden dan wel en we verkopen het huis weer, na eigenlijk 28 jaar huwelijk valt het doek, jammer, heel jammer, maar het is ook een stap van niet meer weten hoe nu verder, hoe dit oplossen, er is al zoveel kapot.

Maar de 4 jaar die achter ons liggen hebben mijn liefde voor mijn (ex) partner niet doen stoppen of minder worden en ook de weg die ik gegaan ben heeft mijn hoop op God niet weggenomen. Maar ook het geloof dat er bij God altijd een nieuw begin is maakten dat mijn hart, ook in gebed op God, bleef hopen want zelfs na een scheiding geloofde ik dat God onze wegen nog kon samenvoegen.

En zo kwam het zover dat 2 gescheiden mensen op huwelijkstherapie gingen, de namen van René & Lucy Grifhorst waren in het begin van onze situatie al eens naar voor gekomen, maar de stap voor hulp bleef helaas toen uit en nu 4-5 jaar later kwam het er toch van, bijzonder! Bij de eerste ontmoeting is er al duidelijk een klik, heel belangrijk vonden wij en ook de ontspannenheid is er, wat geeft dat je tijdens de gesprekken op je gemak zit. Het verschil bij ons is dat de een makkelijk praat en open is en dat de ander graag de dingen wat bij zichzelf houdt, dat brengt mij bij het feit dat Mannen van Mars komen en Vrouwen van Venus, ja verschil moet er zijn, maar in die verschillen konden we gaandeweg wel balans vinden.

Na 2 gesprekken kregen we het "compliment" dat we geen echtpaar waren maar wel een ECHT paar en weet je, zo voelde het voor mij/ons ook. Best ook een wat bijzondere situatie die, als je zo lang uit elkaar geleefd hebt, toch haast niet meer mogelijk is. Daar wil ik aan koppelen dat onmogelijkheden voor ons vaak voor God mogelijkheden geeft om weer een andere/nieuwe kant uit te gaan en soms niet zoals je verwacht.

De gesprekken deden ons goed, ook de bijdrage uit het Woord van God gaf ons bemoediging en er was weer ruimte voor elkaar, samen met de gemoedelijkheid en sfeer die er bij Lucy & René thuis is zijn we weer naast elkaar gaan staan...

We lopen weer samen op, voor elk na 5 jaar ook weer een weg waarin we elkaar, maar ook God weer de juiste plaats moeten geven. Ik geloof dat we alles van de afgelopen 5 jaar hebben losgelaten en onze hoop & toekomst bij Hem willen leggen en geloven dat God ons door Zijn genade weer, WE heeft gegeven.

René & Lucy, bedankt voor jullie bijdrage aan dit nieuwe hoofdstuk van ons leven en vooral veel wijsheid & inzicht van God bij jullie mooie taak om mensen weer op die weg te zetten, liefs, WE.

November 2010